



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Sýkorové a soudkyň JUDr. Ivany Hesové a JUDr. Dany Slavíkové ve věci žalobce: **OHL ŽS, a.s.**, se sídlem Brno, Burešova 938/17, IČ 46342796, proti žalovanému: **REGIE RADIO MUSIC spol. s r.o.**, se sídlem Praha 2, Wenzigova 1872/4, IČ 45244138, zast. JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem, se sídlem Praha 2, Botičská 1936/4, **o zaplacení částky 1,026.323,90 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 08.02.2008, č.j. 14 C 77/2004-92,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve vyhovujícím výroku o věci samé (výrok I.) a ve výroku o nákladech řízení (výrok III.) **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému, aby zaplatil žalobci částku 773.783,90 Kč s příslušenstvím do tří dnů od právní moci rozsudku, zatímco žalobu na zaplacení další částky 252.540,- Kč s příslušenstvím zamítl. Současně rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku náklady řízení ve výši 20.858,50 Kč. Po provedeném dokazování vycházel ze zjištění, že mezi žalovaným a společností MORÁVKA CENTRUM a.s. byla dne 30.01.1999 uzavřena smlouva o nájmu nebytových prostor, jejímž předmětem byly prostory v administrativní budově „M-Palác“ v části A, ulice Heršpická 5/815, Brno, o rozloze 109,31 m², v 8. nadzemním podlaží budovy, nájem byl sjednán na dobu určitou od 01.02.1999 do 31.01.2003, nájemné činilo 637.205,- Kč + DPH ročně s tím, že bude hrazeno předem měsíčně, vždy do 10. dne

předcházejícího měsíce. Městská část Brno střed projevila souhlas s uzavřením nájemní smlouvy. Nájemní vztah skončil výpovědí pronajímatele pro neplacení nájemného ke dni 30.09.2001 a dne 25.10.2001 žalovaný předal předmět nájmu pronajímateli. Mezi žalovaným a společností MORÁVKA CENTRUM a.s. byla dne 01.02.1999 uzavřena smlouva o vzájemné spolupráci, jejímž předmětem bylo „poskytnutí vzájemných plnění stranami v rámci jejich podnikatelských aktivit“, přičemž její součástí byla smlouva o zprostředkování reklamních zakázek uzavřená mezi žalovaným a GR Evropa 1 a.s. (bez data) s dalšími třemi dodatky ke smlouvě. Na základě této smlouvy žalovaný ve prospěch pronajímatele poskytoval reklamní služby spočívající v odvysílání reklamních spotů či pořadů za účelem reklamy; tato spolupráce probíhala do konce roku 2000, strany si k poskytnutým plněním vždy vystavovaly v průběhu roku zálohové faktury, tj. pronajímatel faktury ohledně nájemného a žalovaný tzv. mediaplány pro určité období, zpravidla čtvrtletně potom docházelo k odsouhlasení takto poskytnutých plnění a k oboustranné dohodě o vzájemném vypořádání pohledávek - poslední dohoda byla k datu 31.07.2000. MORÁVKA CENTRUM a.s. žádala žalovaného dopisem ze dne 29.01.2001 o ukončení smlouvy o spolupráci. Dne 15.02.2003 pak MORÁVKA CENTRUM a.s. postoupila žalobci pohledávku v celkové výši 1,026.323,90 Kč a toto postoupení oznámila žalovanému dopisem ze dne 21.02.2003. Na základě těchto zjištění, s odkazy na ust. § 275 odst. 1 obch. zák. a § 525 obč. zák., soud I. stupně dovolil, že v posuzovaném případě byla mezi žalovaným a společností MORÁVKA CENTRUM a.s. uzavřena samostatně smlouva o nájmu nebytových prostor a smlouvou o spolupráci si strany pak dohodly pouze způsob placení poskytnutých vzájemných plnění, jejichž další režim se řídil písemně uzavřenou smlouvou o nájmu nebytových prostor, případně režimem podmínek žalovaného pro reklamní kampaně, které byly přiloženy ke smlouvě o spolupráci. Uvedený závěr plyne ze samotného obsahu smlouvy o spolupráci i ze skutečnosti, že smlouva o spolupráci byla uzavřena, aniž by byla zrušena nájemní smlouva, naopak na ni odkazovala. Námitku žalovaného, že šlo o tzv. barterový obchod, neshledal opodstatněnou. Z praxe obou stran vyplynulo, že nešlo o zápočet konkrétně vymezených nepeněžitých plnění proti sobě, ale vždy šlo o zápočet peněžitých částek, zejména plnění poskytované žalovaným nebylo ve smlouvě vymezeno konkrétním způsobem tak, aby bylo možno dovodit, co měl žalovaný předchůdci žalobce plnit, v jakých termínech, rozsahu a kvalitě. Dohoda ohledně placení vzájemně poskytnutých plnění se pak vztahovala vždy na již poskytnutá plnění. Jestliže společnost MORÁVKA CENTRUM a.s. přestala jakékoliv plnění od žalovaného přebírat, pak neporušila žádné ustanovení smlouvy o spolupráci, neboť z obsahu této smlouvy neplyne, že by byla konkrétním způsobem zavázána. Rovněž námitku promlčení vznesenou žalovaným nepovažoval soud I. stupně za důvodnou s tím, že dle dohody mělo být nájemné za rok 2000 vyúčtováno a započteno až ke konci roku 2000 (poslední vyúčtování bylo provedeno k datu 31.07.2000), běh tříleté promlčecí lhůty skončil ke dni 01.01.2004 a žaloba byla podána dne 01.10.2003. Vyhověl proto žalobě ohledně požadovaného dlužného nájemného a částek vyúčtovaných za prodlení s placením nájmu v souladu se smlouvou a vystavenými fakturami (které nebyly nijak zpochybněny), s přihlédnutím k započteným plněním za odvysílané reklamy dle předložených mediaplánů odsouhlasených předchůdcem žalobce, tj. ohledně částky 773.783,90 Kč, včetně požadovaného úroku z prodlení. Ohledně částky 252.540,- Kč žalobu zamítl, neboť ohledně ní byl předložen mediaplán ze dne 26.09.2000, přičemž toto plnění bylo předchůdcem žalobce odsouhlaseno. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek ze žaloby v rozsahu 50,80%.

Proti vyhovujícímu výroku ve věci samé podal včas žalovaný odvolání. Namítal, že nájemní smlouva a smlouva o spolupráci uzavřená mezi ním a společností

MORÁVKA CENTRUM a.s. jsou na sobě vzájemně závislé a měly být posuzovány ve vzájemné souvislosti, nikoli samostatně. Nájemní smlouvu uzavřel pouze proto, že očekával, že v konečném důsledku nebude nucen platit nájemné v penězích a bude moci tuto pohledávku započítat proti své pohledávce na zaplacení ceny reklamy. Žádná ze smluvních stran neuzavřela žádnou z uvedených smluv samostatně, neboť žalovaný by si sjednal výhodnější nájem za lepší cenu a MORÁVKA CENTRUM a.s. by si sjednala reklamní plnění v nižším rozsahu, tedy za nižší cenu - uvedený obchod byl pro obě strany přijatelný jen tehdy, pokud byl uzavřen podle vzájemných smluv. Smluvní strany musely v každém případě ohodnotit svá vzájemná plnění a vyjádřit je v penězích, stejně tak likvidaci vzájemných pohledávek a závazků vyjádřených v penězích mohly provést pouze zápočtem. O vzájemné provázanosti obou smluv svědčí to, že byly uzavřeny na totožné období a obě strany je nejméně rok plnily, rozsah vzájemných práv a povinností byl a je oběma stranám zřejmý. Smlouva o spolupráci konstatuje již existující nájemní vztah mezi účastníky a proti tomu pak staví protiplnění žalovaného v podobě ročního objemu ve stejné hodnotě. Je tak evidentní, že strany sjednaly celkový objem reklamy, který měl být podle výslovné dohody v každém daném roce trvání smlouvy do obsahu svého naplnění upřesněn následnou dohodou stran v intencích všeobecných dodacích podmínek žalovaného. Proto byl stanoven roční objem s tím, že MORÁVKA CENTRUM a.s. konkrétní reklamu v dané roce objedná podle svých potřeb a její cena se následně započte proti nájemnému tak, že se vzájemná roční plnění vyrovnají. Pokud přestala společnost MORÁVKA CENTRUM a.s. reklamu zadávat, učinila tak ne proto, že se rozhodla nevyužít nabízené nezávazné možnosti zadat reklamu, ale proto, že nevěděla, co by chtěla inzerovat a reklama pro ni nebyla zajímavá. Byla si dobře vědoma toho, že je povinna roční limit reklamy zadat, jinak by nepožadovala ukončení smlouvy o spolupráci. Odvolatel souhlasil s názorem, že MORÁVKA CENTRUM a.s. ztratila zájem o reklamu, ovšem namítal, že z toho nelze vyvodit závěr, jaký učinil soud I. stupně. Jmenovaná společnost porušila závazek objednat si reklamu a v rozporu se zákonem postoupila pohledávku na žalobce, čímž zmařila možnost žalovaného dosáhnout vypořádání obchodu sjednaného předmětnými smlouvami. Postoupení pohledávky je proto neplatné a žalobce není ve sporu aktivně legitimován. Odvolatel také vyslovil názor, že předmětná nájemní smlouva je absolutně neplatná pro absenci souhlasu orgánu obce, pokud měly být pronajímané místnosti užívány k provozování obchodu a služeb. Konečně nesouhlasil se závěrem soudu I. stupně o nedůvodnosti námítky promlčení a argumentoval, že lhůty splatnosti nájemného byly v nájemní smlouvy dohodnuty a jsou pro běh promlčecí doby rozhodující. Smlouvu o postoupení pohledávky považoval za neplatnou rovněž z důvodu, že se podle ní postupují faktury, nikoli pohledávky z nich vyplývající. Žalovaný se nemohl dostat do prodlení s placením nájemného právě s ohledem na to, že obě smlouvy byly provázané. Navrhl, aby změnou napadeného rozsudku odvolací soud žalobu zamítl.

Žalobce navrhl, aby napadený rozsudek byl ve vyhovujícím výroku o věci samé jako věcně správný potvrzen. Zdůrazňoval, že žalovaný ve svém odvolání napadá úvahy soudu, jimiž byl rozsudek odůvodněn, přičemž opakovaně uvádí argumenty, které vznášel v průběhu řízení před soudem I. stupně.

Odvolací soud přezkoumal podle § 212, § 212a a § 214 odst. 3 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně v mezích podaného odvolání (tj. ve vyhovujícím výroku o věci samé a v závislém nákladovém výroku), jako i předcházejí řízení, a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

V projednávané věci soud I. stupně provedl ve vztahu k posouzení důvodnosti žalobcem uplatněné postoupené pohledávky na dlužném nájemném za užívání nebytových prostor dokazování v rozsahu dostatečném pro zjištění všech skutkově významným okolností,

jednotlivé důkazy hodnotil řádně, náležitě zjistil skutkový stav a správné je i jeho právní posouzení. Protože soud I. stupně všechna pro věc samu rozhodující skutková zjištění uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí a protože odvolací soud se s nimi ztotožňuje, lze na odůvodnění napadeného rozsudku zcela odkázat. Soud I. stupně správně hodnotil uplatněnou pohledávku jako nárok na plnění ze smlouvy o nájmu bytu, správně hodnotil i platnost smlouvy o postoupení této pohledávky žalobci, přičemž se vypořádal i se všemi námitkami žalovaného uvedenými v odvolání. Především neobstojí námitka žalovaného, že smlouvu o nájmu nebytových prostor je nutno posuzovat vzájemně se smlouvou o spolupráci a že společnost MORÁVKA CENTRUM a.s. tak úmyslně zmařila možnost žalovaného dosáhnout vypořádání obchodu sjednaného uvedenými smlouvami, a to zejména s ohledem na to, že platný právní vztah z nájemní smlouvy vznikl mezi žalovaným a společností MORÁVKA CENTRUM a.s. ještě před uzavřením smlouvy o spolupráci a následnou smlouvou o spolupráci byl dohodnut způsob placení poskytnutých vzájemných plnění. Je nepochybné a není sporu o tom, že žalovaný v rozhodné době od 1. ledna do 25. října pronajaté prostory užíval a pronajímatel mu řádně vyúčtoval (vyfakturoval) úhrady za pronajaté prostory v souladu s uzavřenou nájemní smlouvou. Poněvadž se jednalo o nájemné za rok 2001 a žaloba byla podána v říjnu 2003, je námitka promlčení se zřetelem ke tříleté promlčecí době zřejmě nedůvodná. Námitka, že smlouvou o postoupení pohledávky byly postoupeny pouze faktury, nikoliv pohledávky, je nepřipadná, neboť pohledávky na nájemném vyplývají právě z faktur zaslaných žalovanému k úhradě s vyznačenou dobou splatnosti. Námitka nedostatku souhlasu orgánu obce s nájemní smlouvou pak neodpovídá provedenému dokazování.

Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci částku 773.783,90 Kč s příslušenstvím (výrok I.) potvrdil podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný, a to včetně správného výroku o nákladech řízení (výrok III.).

V zamítavém výroku o věci samé (výrok II.) zůstal rozsudek soudu I. stupně odvoláním nedotčen (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o.s.ř. za situace, že úspěšnému žalobci v odvolacím řízení náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** přípustné dovolání, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dospěje odvolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Praze dne 29. října 2008

JUDr. Věra Sýkorová
předsedkyně senátu

